

KEMSEI ISTVÁN

A tizenötödik levéltöredék Ovidiusnak

*Kérdezlek, mint egykoru férfit, jóra esendőt,
és önvesztésben jártasat, álmodozót,
mint magamat, faggatnálak csak férfiügyekről
– persze, a részleteket nem kiemelve talán,
s óvatosan: levelem ne kerüljön hitvesi fülbe,
Rómában főképp... S titkolnám itthon...
Mit teszel akkor Pontusban, öregedve szerényen,
és napi munkádon törve fejed, ha netán
szőke szatócsné vagy geta lányzó, szarmata szépség
örvén szórt figyelem hökkent meg, s gyarló
testi valód a kesergésekből rendre kizökkent?*

*Csapnivaló helyzet. Többé kikerülni se tudnád.
Miktől könnyre fakad Róma: becses soraid
rabszolgák kiröhögnék: hogy hazudik Naso! Vén bak,
sóra kapott! A Forum zengene gúnydalokat!
Járna a pletyka a matrózok közt Brindisiumban,
tetves gályarabok vinnék futva a hírt
árvult hitvesi házba a züllött számüzetetről,
mint aki meglelt ott mindent, mit keresett:
békét, asszonyi szót, boldogságot. Szerelemnek,
Bacchusnak szolgál, s nincs esze ágában
sem hazatérni...*

*Nem tudnál semmit ezekről... Csak zavarodban
császkálnál Ister partján, rangjavesztett
férfi, nyomodban égszemü gyötrőd: kínos Ananké:
mint akit elbóltak lelke kísér gyávult,
tétova útban... Fontolnál olcsó magamentést,
sejtve kibúvókat csak töprenghetnél
éjszakaszerte bután, és mégsem volna megoldás...
Mit cselekednél, mondd? Hagynád francba a nőit?
Lenne tebenned csöppnyi lemondás, spártai jellem?
Sziklaszilárd döntés? Nagy kérdések ezek...
Végzed az ágybéli tornát, ám mire vélned a többit:
folytonos izzást és nagyranövő hiányt?
Ezt hogy ölöd ki magadból?*

*Hát kérdezhetlek bátran, mint egykoru társat,
várva a postámat, gyors leveled, melyben
bölc s tanács, intők a baráti szavak, beleérzők...
Sokra megyek veled így...*